

Р Е Ш Е Н И Е №161

гр. Перник, 15 октомври 2013 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в открито съдебно заседание на шестнадесети септември две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев
при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 77 по описа за 2013 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

“***”, София, чрез управителя Д.Д.Ф. *** оспорва АУЗД № 207/2012 г., издаден от длъжностни лица при дирекция “Местни приходи” – община Перник, с който са установени публични задължения – ДНИ и ТБО за календарната 2012 г., общо в размер на 459833,46 лв. и лихви в размер на 10381,89 лв. Според оспорващия АУЗД №207/2012г. на община Перник е незаконосъобразен и неправилен. Иска се отмяната му и връщане на преписката на органите по местни приходи за ново преизчисляване на задълженията на дружеството. По същество не се развиват правни аргументи, поради процесуално бездействие от страна на оспорващия. В жалбата има бланкетно искане за спиране на изпълнението на акта, при условията на чл. 157, ал. 2 от ДОПК, без да се конкретизират правни основания и да се развива теза, обвързваща с житейското оплакване, че ще се затрудни работата на дружеството, ако не се спре изпълнението на акта.

Ответникът по жалбата – орган по приходите, гл. експерти Йорданова и Атанасова от дирекция “Местни Приходи” при община Перник, оспорват основателността на жалбата.

Конституираната заинтересована страна – Директор дирекция “Местни приходи” към община Перник, чрез пълномощник оспорва основателността на жалбата; прави възражение за липса на конкретизация на петитумната част на жалбата; поддържа становище, че имотите предмет на АУЗД, за които според органа по приходите се дължат ТБО са такива по чл. 10 от ЗМДТ във вр. чл. 8 от ЗУТ. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното:

Жалбата е процесуално допустима и неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания, не са подкрепени с доказателства, а в хода на производството от представената от административния орган преписка и депозираните доказателства в с.з. за съда се наложи убеждението, че ответника по жалбата понася тежестта на доказване за основателността на издадения оспорван административен акт и от страна на оспорващия не се противопоставят доказателства за оборване на акта. Във възражението се оспорва, че данъчния орган не е отбелязал в АУЗД вида на нежилищните имоти, описани в Приложение №1 и 2 към договор за покупко-продажба на търговското предприятие от 21.01.2005 г. по чл.37 и сл. от Закона за

особените заложи и неправилно е приложил разпоредбите на чл. 10, ал.1 от ЗМДТ. Изразено е твърдение, че дружеството притежава земи - бивши минни изработки и същите имат статут на нарушени територии, без да е посочено за кои имоти се отнася.

От направения анализ на Приложение №1 и 2 към договор за продажба на търговското предприятие от данъчните експерти издали акта, се установяват следните факти и обстоятелства за облагане на недвижимите имоти, собственост на дружеството:

В Приложение № 1 и 2 няма описан имот, който да е определен със статут на "нарушени територии/бивши минни разработки". Не са представени доказателства и не се ангажират доказателствени средства за това.

От общо 100 броя описани недвижими имоти в Приложение №1 общо 33 имота са описани като земеделски земи, по см. чл. 2 от ЗСПЗЗ; които не са облагани с данък недвижими имоти по смисъла на чл. 10, ал.1 от ЗМДТ, като и за тях няма подадени декларации, съответно на основание чл. 10, ал.3 от ЗМДТ. За всички останали недвижими имоти в Приложение № 1 и 2 са подадени данъчни декларации, включително и за такива, които са земеделска земя, но са включени в урбанизирани територии, по чл.14 и чл.17 от ЗМДТ, подробно описани в АУЗД, като облагаеми по смисъла на чл. 10, ал.1 от ЗМДТ. Тъй като не са представени индивидуални скици на всеки недвижим имот, водещо при определянето на вида на имота, данъчните органи са се позовали на попълнената служебна техническа страница от декларацията конкретно за всеки имот. В служебната страница на декларациите по чл. 14 от ЗМДТ, служителите от отдел „Териториално и селищно устройство" на Община Перник са проверили и установили, със заверка и подпис, че имотите са разположени в урбанизираните територии на населените места. Прегледът на всяка декларация поотделно със заверка по т.4 на служебната информация „Разположение спрямо строителните граници на населеното място" е доказателство в това отношение". Възраженията в жалбата, за отчетени 33 земеделски имота, а наличност на 48 такива в този смисъл са неоснователни. От страна на жалбоподателя не е правено искане да се задължи компетентен орган (при условията на чл. 42 от АПК), явяващ се трето неучастващо лице да представи служебно скици на имоти, които според жалбоподателя са изключени и от райони, в които се провежда само обезвреждане на отпадъци или се организира сметоизвозване от обособени депа.

Предвид изложеното съдът приема, че е установено по безспорен начин предоставянето на услугата по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Не е налице условието по чл. 71, т.2 от ЗМДТ за освобождаване на жалбоподателя от заплащане на тази услуга, тъй като от доказателствата по делото се установява, че Община Перник е предоставяла тази услуга за община Перник през 2012г., в т.ч. и конкретно по отношение на територии, където се намират имотите на жалбоподателя – заповед № 1749/11 г., с която са определени вида и услугите по реда на чл. 63, ал.2 от ЗМДТ.

Административният орган правилно е определил размера на задължението на оспорващия за тази услуга. Задълженията за ТБО са изчислени на базата на посочената от самия жалбоподател отчетна стойност на имотите в подадената от него декларация по чл. 17 от ЗМДТ въз основа на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги на територията на Община Перник и промилите, приети от Общински Съвет Перник относно 2012 г., както е посочено в оспорения акт. В това производство, което не е ревизионно, АО няма задължение да събира служебно доказателства за евентуални промени в отчетната стойност на декларираните имоти. В интерес на оспорващото дружество е да подаде коригираща декларация, ако са налице основания за това, предвид икономическото състояние на дружеството.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че голяма част от недвижимите имоти, които се намират в на територията на Община Перник са бивши открити въгледобивни мини, които са неизползуваеми и са с неустановено предназначение. Съдът не отдава значение на това възражение, тъй като тези имоти, ако са неизползуваеми или жалбоподателят не ги приема като актив, в негова тежест е било да направи необходимото за отписването на имота от данъчните партиди. Това твърдение се опровергава от доказателствата по делото, в т.ч. от заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза. Това, че определени имоти – минни откритки са извън строителен полигон на населени места не значи, че за тези терени не е относима разпоредбата на т. 3 от заповед № 1749/11 на вр.и.д. Кмет на общината.

Съдът намира за неоснователно и твърдението на жалбоподателя, че не следва да заплати никакъв размер на таксата, поради неизяснения статут на имотите. Както вече бе отбелязано по-горе, необходимо е общината да е предоставяла извършване на услугата по отношение на обществените територии в населеното място, в което се намират недвижимите имоти, а не конкретно по отношение на самите имоти. В случая е безспорно доказано предоставянето на услугата на територията на гр. Перник и в района, в който се намират имотите на жалбоподателя.

Следва да се посочи, че настоящият съдебен състав намира обжалваният АУЗД в частта за ТБО за издаден в съответствие с целта на закона и в смисъла, който законодателят влага в института на публичното общинско вземане за такса за ползване на услугите по чл. 62 от ЗМДТ.

Съдът отчита, че в хода на производството жалбоподателят прояви пълно процесуално бездействие. На първо място - не може да отграничи спорните от безспорните имоти, за които се дължи ТБО. В тази връзка са му давани указания и производството беше оставено без движение, но не последва никаква конкретизация. Следва да се има предвид, че значителна част от имотите са застроени, намират се в строителни граници на населено място, но бланкетно са включени (не са изключени) като предмет на оспорването. На жалбоподателя бяха дадени изключително подробни указания как да организира защита на тезата си (определение, с което производството по делото е оставено без движение

от 30.V.т.г.), включително и по отношение на застроените имоти дали дължи определения от органа от МП ДНИ и ТБО, извършвани ли са плащания на задължения за тези имоти и според оспорващия, следва ли да са в масата на задължението по оспорвания АУЗД. В тази насока няма никакво адекватно отношение от оспорващия, а от страна на административния орган има достатъчно приложени доказателства, които не се оспорват, по пътя на насрещното доказване.

Като конкретизация на жалбата, жалбоподателя се задоволи да представи молба, с която изброява 39 от имотите, за които твърди, че са земеделски или унищожени земи, а в тази връзка следва да се отчете обстоятелството, че административния орган не отрича и изключва като предмет на задължение земеделски земи, декларирани по данъчните партии от жалбоподателя. Съдът е длъжен да отчете обстоятелството, че посочените от жалбоподателя имоти в молбата от 5.VI.2013 г., с която се изпълняват указания на съда за отстраняване нередностите констатирани с определение от 30.V.2013 г., жалбоподателят е посочил тези имоти, за които смята, че не се дължат ТБО и ДНИ. По отношение на тях е искана и СТЕ. Съдът, като пример на некоректно изпълнение на тези указания констатира, че под № 4 от молбата е посочен имот в землището на Перник, с № 000258, площ от 519391 кв. м. В оспорвания АУЗД на стр. 2, под същия номер е описан този имот, с посочен кадастърен идентификатор, със забележка, че с молба № 863/31.I.2012 г., жалбоподателят е поискал да бъде освободен от задължение за ТБО, в допустимия от Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услугите на територията на община Перник. От това се прави извод, че на жалбоподателя е пределно известно, че имота е облагаем с налози за ДНИ и ТБО, тези налози са дължими и неизпълнението на това финансово задължение не носи позитиви на жалбоподателя. Завоалирането на такова обстоятелство в хода на процеса, с отклоняване на фискално задължение с мотив, че за такива земи/имоти не се дължат налози, защото било унищожена земя, определено е неоснователно и така следва да се цени оплакването в жалбата.

Със жалбата се обжалва определянето на такса битови отпадъци и необосновано се цитира прилагането на чл. 71 от ЗМДТ. Също така по обжалваната позиция за такса битови отпадъци, съвсем общо се споменават нарушени територии/бивши минни разработки/, като не се конкретизира за кои имоти е определена неправилно такса битови отпадъци. По смисъла на чл.15, ал.2 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите на територията на Община Перник за всеки имот се подава декларация по чл.14 от ЗМДТ от задължените лица. В този смисъл по подадените декларации няма нарушени територии. Следва да се уточни, че доказателствената тежест за това, какво са "унищожени земи" е за жалбоподателя. Няма такова легално понятие, което да предизвика служебно прилагане на основанието да се отмени оспорвания акт за такива земи, ако въобще съществува законова възможност. От приложение № 1 към договора от 17.I.2005 г., както и от описа към това приложение в предмета на сделката няма забележки за това, кои

земи са унищожени, кои са рекултивирани, кои са опасни от радиация и т.н. Друго, видно от приложената към АУЗД разбивка по имоти за ДНИ и ТБО, имотите на дружеството жалбоподател са декларирани през 2010 г., а за две години не може да се установи как от идентифицирани ПИ, било то земеделска земя или такива в строителни граници и с различно предназначение от земеделски земи тези земи са сменили предназначението си, независимо какво е било то в “унищожени земи”

Съгласно чл. 62 от ЗМДТ, такса битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или в други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистота на територии за обществено ползване.

Границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл. 62 от ЗМДТ в съответния район, както и честотата на сметоизвозване за 2012 г. са определени със заповед № 1749 от 28.X.2011г. на Кмета на Община Перник и заповедта е обявена публично до 30 октомври на 2011 г. Съгласно цитираната заповед е регламентирано, че Община Перник извършва всички услуги по чл. 62 от ЗМДТ и районите, в които не се извършва услугата сметосъбиране и сметоизвозване. В районите, според пълномощника на административния орган, потвърдил АУЗД, там където се намират недвижимите имоти на дружеството се предоставят услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, както и поддържане чистотата на територии на обществено ползване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. В тази връзка, от процесуалното бездействие на жалбоподателя не може да се предполага, че физически от страна на община Перник, услугите по чл. 62 от ЗМДТ не се предоставят, независимо в коя от формите. С определението си, с което е оставил производството без движение, съдът изрично се позова, че в жалбата липсва конкретизация на това, кои са фактическите основания за дължимост или недължимост на публични вземания. Жалбоподателят не поиска и не ангажира доказателства за приложимостта (невъзможността да се приложи) на чл. 62 от ЗМДТ. Независимо от задължителността на служебно начало в процеса, да се дават указания за оборване на стабилен административен акт (заповедта от 2010 г. за определяне районите по чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ) и за това къде се чисти и кога, при положение, че жалбоподателя, дори ползува процесуално представителство по реда на чл. 18 от АПК би нарушило принципа на равенството в процеса. Не без значение е обстоятелството, че в тежест на жалбоподателя е било в производството пред административния орган да изпълни задълженията си по чл. 38 и сл. ДОПК за ангажиране на доказателства в процедурата по установяване на задължението по размер и ликвидност.

В мотивите на АУЗД в обстоятелствената част са изброени конкретно имотите, за които на основание чл. 21, ал. 1 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите на територията на Община Перник, приета с Решение № 42/20.XII.2011г. на Общински съвет Перник, има подадени молби -

декларации от дружеството, за това, че определени имоти няма да се ползват през цялата 2012г.

По подадени декларации, с вх. №№ 862, 863, 896, 864, 865, 866,867,868,869,870,871,872,873,875,876,877,878,879,880,881,882,883, 884,885,886,887,888,889,890,891,892,893,894,895/31.01.2012г., според административния орган, а и това не се спори от жалбоподателя, за тези имоти не е начислявана такса за сметосъбиране и сметоизвозване.

За прецизност следва да се уточни, че дружеството жалбоподател не развива възражения по отношение определения ДНИ, а такава възможност за него не съществува и в тази част АУЗД е не спорим.

Във връзка с отразеното в жалбата искане за спиране на изпълнението, което в хода на процеса дори не се поддържа, съдът не счита, че дължи изрично произнасяне, тъй като същото е бланкетно и не установява някаква потенциална опасност за жалбоподателя.

На основание изложеното считам, че данъчните органи са определили и начислили правилно и законосъобразно таксата за битови отпадъци на дружеството, както и лимитативно определения ДНИ.

Съдът намира, че административният орган не е допуснал нарушение на административно-производствените правила при издаването на процесния АУЗД. Същият е издаден по подадени декларации от жалбоподателя, който носи отговорност за декларираните от тях данни, като административният орган не е установил несъответствия, които подробно е описал в актовете и за които е приложил съответните писмени доказателства.

Предвид изложените съображения, жалбата на “****” , срещу АУЗД № 207 от 19.XI.2012 г., издаден от орган по приходите -главни експерти отдел “РПС” при Д “МП” община Перник, следва да бъде отхвърлена като неоснователна. При условията на чл. 143, ал. 3 от АПК, в полза на община Перник, следва да се присъдят направените разноски за процесуално представителство но Директор дирекция “Местни приходи” при общината в размер на 3000 лева.

По тези съображения, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ изцяло жалбата на “****”, гр. ***, представлявано от управителя Д.Д.Ф.*** срещу АУЗД № 207/19.XI.2012 г. на гл. експерти от отдел “Ревизии и Принудително Събиране” при Д “Местни Приходи” община Перник.

ОСЪЖДА “****” , гр.***, представлявано от управителя Д.Д.Ф. *** деловодни разноски в размер на 3000 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/